

DR. LŐRINCZY ATTILA

*kollégiumvezető-helyettes, Fővárosi Törvényszék*

## A REINTEGRÁCIÓS ŐRIZET BÜNTETÉS-VÉGREHAJTÁSI BÍRÓI GYAKORLATA

A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban Bv. tv.) 2015. április 1-jén hatályba lépett rendelkezéseiben szabályozott reintegrációs őrizet – a törvényi definíció szerint – az elítélt szabadságának teljes elvonását megszüntető, de a mozgási szabadságát és a tartózkodási hely szabad megválasztásának jogát korlátozó jogintézmény.

A magyar jogrendszerben a reintegrációs őrizet nem alternatív büntetésként jelenik meg, hanem a büntetés-végrehajtás egyik új eszközeként, amely – az elítélteknek a társadalomba történő sikeres visszailleszkedésének elősegítése és a bv. intézetek fogvatartotti létszámának mérséklése céljából – a szabadságvesztés meghatározott tartamát már letöltő bűnelkövetők egy része esetében a bv. intézeti teljes elkülönítés és a szabad élet közé beiktat egy korlátozott személyi szabadsággal jellemezhető életszakaszt. Ennek tartama alatt a bv. intézetből a reintegrációs őrizet végrehajtási helyeként kijelölt lakásba távozó elítélt magatartását a hatóságok (bíróóságok, büntetés-végrehajtási szervek) felügyelik és elektronikus távfelügyeleti eszközök segítségével folyamatosan ellenőrzik. Más-más formákban nemzetközi példákból is ismert és az Európai Tanács Miniszteri Bizottsága ajánlásaiban alternatív szankcióként javasolt elektronikus távfelügyelet Magyarországon rendszeres gyakorlattá a büntetőeljárások során a bíróságok által elrendelt házi őrizetknél vált, e kényszerintézkedés hatálya alatt álló gyanúsítottak vagy vádlottak esetében a rendőrség – a szökés, elrejtőzés vagy a bűnismélt megakadályozása érdekében – ugyancsak elektronikus távfelügyeleti eszközzel biztosítja folyamatos ellenőrzést.

A házi őrizettől eltérő funkciót betöltő reintegrációs őrizetnél az elítélt a feltételes szabadságra bocsátás esedékessége vagy a szabadulás várható időpontja előtt – az elkövetett bűncselekmény jellegétől függően – legfeljebb egy évig vagy tíz hónapig az általa megjelölt lakásban tölti szabadságvesztését. Lényegesen szabadabban mozoghat, mint a házi őrizet hatálya alatt álló terhelt, a személyi- és mozgási szabadsága csak annyiban korlátozott, hogy a lakást csak a büntetés-végrehajtási bíró engedélyével, meghatározott céllal és időtartamra (például munkavállalás, oktatásban vagy képzésben való részvétel, családi- és közösségi kapcsolatainak ápolása) hagyhatja el, köteles együttműködni a büntetés-végrehajtási szervekkel, továbbá viselnie kell a nyomkövetőt.

A társadalom számára meglehetősen szokatlannak tűnhet a szabadságvesztésre ítélt bűnelkövetőknek a bv. intézetben kívüli tartózkodása, noha az elítélteknek a lakókörnyezetükbe, otthonukba történő ideiglenes visszaengedése a reintegrációs őrizet szabályozása előtt sem volt idegen a magyar büntetés-végrehajtási rendszertől. A szabadságvesztésükből a büntetés egyharmadát letöltő elítéltek évente – a végrehajtási fokozatuk szerint – 5, 10 vagy 15 napra eltávozhatnak a bv. intézetből, az enyhébb végrehajtási szabályok hatálya alatt álló elítéltek havonta négy alkalommal negyvennyolc órára hazatérhetnek az otthonukba.

A törvényalkotó a jogintézmény működésével kapcsolatos kedvező tapasztalatok miatt és a fogvatartotti létszám további csökkentése érdekében – a 2016. évi CX. törvény elfogadása folytán – 2017. január 1-jei hatállyal a Bv. tv.-nek a reintegrációs őrizet feltételeire és tartamára vonatkozó rendelkezéseit az elítéltek számára kedvező módon megváltoztatta.

## A reintegrációs őrizet törvényi- és technikai feltételei, kizáró okai

A jogintézmény lehetősége a végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték közül csak a társadalomra kevésbé veszélyes és a reintegrációs őrizet feltételeit vállaló bűnelkövetők részére biztosított, de a 2017. január 1-től hatályos normaszöveg a jogosulti körön belül is különbséget tesz a szándékos és a gondatlan bűncselekmények elkövetői között.

A szándékos bűncselekmény miatt szabadságvesztést töltő elítéltek – legfeljebb tíz hónap tartamú – reintegrációs őrizete akkor rendelhető el, ha a büntetésüket nem a Btk. 459. § (1) bekezdés 26. pontjában írt személy elleni erőszakos bűncselekmény (például emberölés, testi sértés, szexuális erőszak, rablás, zsarolás) miatt töltik, szabadságvesztésük tartama az öt évet nem haladja meg, és első alkalommal ítélték őket végrehajtandó szabadságvesztésre vagy visszaesőnek nem minősülő bűnismétlők [Bv. tv. 187/A. § (1) bekezdés a-c) pont]. A gondatlan bűncselekmény (például közúti baleset okozása, foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés, gondatlanságból elkövetett testi sértés) miatt elítéltek esetében – a legfeljebb 1 év tartamú – reintegrációs őrizet a szabadságvesztés tartamától függetlenül engedélyezhető [Bv. tv. 187/A. § (1) bekezdés], az általuk megvalósított cselekmény jellege folytán esetükben az előbbieken írt további két feltétel (személy elleni erőszakos bűncselekmény, visszaesői minőség) fel sem merülhet.

A korábbi szabályozás a jogintézmény alkalmazásának lehetőségéből még kizárta a büntetésüket fegyház végrehajtási fokozatban töltőket, és a visszaesői minőségtől függetlenül azokat, akiket korábban már ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre [2016. december 31-ig hatályos Bv. tv. 187/A. § (1) bekezdés a-e) pont], továbbá a reintegrációs őrizet tartamát legfeljebb hat hónapban határozta meg.

Bár a normaszöveg kizáró okként határozza meg, helyesebb törvényi feltételként figyelembe venni a szabadságvesztés meghatározott tartamának letöltésére vonatkozó előírást, mely szerint

a reintegrációs őrizet csak akkor rendelhető el, amennyiben az elítélt az egy évet meg nem haladó szabadságvesztésből legalább három, az egy évet meghaladó tartamú szabadságvesztésből legalább hat hónapot letöltött [Bv. tv. 187/C. § d) pont]. Nem alkalmazható a reintegrációs őrizet, ha az elítélttel szemben további szabadságvesztést kell végrehajtani, a vele szemben folyamatban lévő más büntetőügyében elrendelt előzetes letartóztatását a szabadságvesztés végrehajtásának idejére megszakították vagy a fogvatartása során részére korábban engedélyezett reintegrációs őrizetet neki felróható okból megszüntették [Bv. tv. 187/C. § a), b) és c) pont].

További technikai jellegű feltétel, hogy a reintegrációs őrizet végrehajtási helyeként az elítéltnak meg kell jelölnie azt a Magyarország területén található lakást, amely alkalmas az elektronikus távfelügyeleti eszköz elhelyezésére, azaz rendelkezik elektromos hálózattal és folyamatos tápellátással, a távfelügyeleti eszköz adatfoglalmazásához szükséges hálózati lefedettséggel és jelerősséggel [Bv. tv. 187/C. § e) pont, 10/2015.(III.30.) BM rendelet 4. §]. Amennyiben a lakás nem az elítélt kizárólagos tulajdonában vagy használatában van, a tulajdonosnak vagy a használonak az elítélt ott tartózkodására vonatkozó írásbeli befogadó nyilatkozata is szükséges.

Az objektív tényeken alapuló törvényi- és technikai feltételek túl, a büntetés-végrehajtási bírónak mérlegelnie kell azt is, hogy a reintegrációs őrizet alkalmazásával elérhetőek-e a szabadságvesztés céljai. E körben az elítélt személyiségét, befogadó környezetét, kapcsolatrendszerét, a reintegrációs őrizet során megvalósítandó, visszailleszkedését célzó terveit vizsgálja és értékeli, támaszkodva a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelő által készített kockázatelemzés és kockázatértékelés eredményére, valamint a feltételes szabadságra bocsátásokról történt döntések során megszerzett szakmai rutinjára.

A büntetés-végrehajtási bíró az enyhébb végrehajtási szabályok alkalmazásáról [Bv. tv. 104 § (1) bekezdés], az eggyel enyhébb végrehajtási fokozat kijelöléséről [Bv. tv. 115 § (1) bekezdés] és a feltételes szabadságra bocsátásról [Bv. tv. 188 § (1) bekezdés a) pont] történő döntése során az elítéltnak a büntetés végrehajtása alatt a bv. intézetben tanúsított magatartásából is következtetéseket vonhat le arra vonatkozóan, hogy a szabadságvesztés céljai az előbbieken írt kedvezmények alkalmazása esetén elérhetőek-e. Ezzel szemben a normaszöveg a reintegrációs őrizet elrendelését nem teszi függővé a szabadságvesztés végrehajtása során tanúsított magatartástól, tehát automatikusan a bv. intézetben fegyelemsértést megvalósító elítéltek sincsenek kizárva a reintegrációs őrizet lehetőségéből. A büntetés-végrehajtási bíró a reintegrációs őrizet alkalmazásáról történő döntésekor értékeli az elítélt személyiségét, a jogi- és társadalmi normákhoz, illetőleg a bv. intézet rendjéhez való viszonyulását is, ezekből ugyanis következtetni lehet az elítéltnak a reintegrációs őrizet tartama alatt várható viselkedésére, jövőbeni magatartására, ezért törvényi tilalom hiányában is nehezen képzelhető el az elítélt számára pozitív irányú büntetés-végrehajtási bírói döntés abban az esetben, ha a bv. intézetben súlyos fegyelemsértést valósított meg. A bv. intézeti előterjesztések egyébként minden esetben tartalmazzák az elítéltnak a szabadságvesztés végrehajtása során tanúsított magatartására vonatkozó adatokat, ezen belül az esetleges fenytések vagy jutalmazások tényét is.

A büntetés-végrehajtási bírói gyakorlatban – a normaszöveg egyértelmű vagy egyértelműnek tűnő meghatározásai ellenére – a reintegrációs őrizet feltételeire és kizárási okaira vonatkozó rendelkezései kapcsán merültek (és merülnek fel) jogértelmezési problémák.

A korábbi, 2016. december 31-ig hatályos szabályozás a reintegrációs őrizet lehetőségéből kizárta azt az elítéltet, akivel szemben korábban már szabtak ki végrehajtandó szabadságvesztést, azonban a normaszöveg szerinti *első alkalommal történt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélet* csak látszólag volt egyszerűen eldönthető kérdés. A válasz attól is függött, hogy a büntetés-végrehajtási bíró figyelembe vett-e a Btk. 97. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezést, mely szerint a büntetőjogi felelősség megállapítására, a kiszabott büntetésre (alkalmazott intézkedésre) vonatkozó adatokat a törvényben meghatározott időpontig közhiteles hatósági nyilvántartás tartalmazza, ezt követően az elítélttel szemben hátrányos jogkövetkezmény az ítélet miatt már nem állapítható meg. A törvényben meghatározott idő eltelte után a bűnügyi nyilvántartásból törlik a büntetéseket, így előállhatott olyan helyzet is, hogy a nyilvántartás már nem, de a büntetés-végrehajtási bírói döntésnél rendelkezésre álló iratok (bírói ítélet, bv. intézeti adatok) még tartalmazták a korábbi végrehajtandó szabadságvesztésre ítéletet. A Btk. 97. § (2) bekezdés a büntetőügyben eljáró (per)bírókat köti, de a büntetés-végrehajtási bírói eljárásban is kétséges lett volna a reintegrációs őrizet alkalmazásának elutasítása olyan korábbi végrehajtandó szabadságvesztés miatt, amelyet a nyilvántartás már nem tartalmazott. A 2017. január 1-jén hatályba lépett módosítás folytán a nyilvántartás adatainak tartalma miatt probléma nem merülhet fel, mivel a jelenlegi szabályozás lehetővé teszi a reintegrációs őrizet elrendelését a visszaesőknek nem minősülő bűnismétlők esetében is, tehát a korábbi végrehajtandó szabadságvesztésre ítélet ma már nem kizáró ok, ha az nem alapozza meg az elítélt visszaesői minőségét.

Korábban – ugyancsak az előbbiekben írt törvényi feltétel kapcsán – a bv. intézetek részéről vetődött fel jogértelmezési kérdésként, hogy alkalmazható-e a reintegrációs őrizet olyan elítélt esetében, aki folyamatosan tölti a vele szemben első alkalommal kiszabott végrehajtandó szabadságvesztését és az elrendelt felfüggesztett szabadságvesztését. A büntetés-végrehajtási bírák azt a megoldást követték, hogy az elsőként foganatba vett szabadságvesztés esetében nincs helye reintegrációs őrizet elrendelésének, mivel van további végrehajtásra váró büntetés, amely eleve kizárja a jogintézmény alkalmazását [Bv. tv. 187/C. § a) pont], azonban a Bv. tv. 14. § (2) bekezdésében meghatározott végrehajtási rend szerint másodikként töltött szabadságvesztés esetében – az egyéb törvényi feltételek fennállása esetén – elrendelhető a reintegrációs őrizet, ugyanis az elítélttel szemben ténylegesen csak egy alkalommal került sor *végrehajtandó szabadságvesztés* kiszabására. A jogalkalmazók munkáját ma már ez a probléma sem terheli, az elítélt előéletét csak annyiban kell vizsgálnia, hogy a reintegrációs őrizet alapjául szolgáló szabadságvesztést kiszabó ítéletben visszaesőként ítélték-e el. Nyilván a többszörös-, a különös- és az erőszakos többszörös visszaesők sem jogosultak a reintegrációs őrizetre.

A többi törvényi feltétel kapcsán is vetődtek fel érdekes kérdések. Az egyik elítélt szabadságvesztése öt évet meghaladó tartama ellenére is kérte a reintegrációs őrizet elrendelését,

arra hivatkozva, hogy a feltételes szabadságra bocsátás kedvezménye folytán a szabadságvesztésből öt évnél kevesebb időt kell letöltenie. A kérelme a Bv. tv. 187/A. § (1) bekezdés c) pontjában írt törvényi feltétel hiánya miatt lett elutasítva, mivel nem a büntetésnek a feltételes szabadság esetleges engedélyezése esetén ténylegesen letöltendő tartama, hanem az ítéletben kiszabott szabadságvesztés tartama az irányadó.

Ezzel szemben a korábbi szabályozásban törvényi feltételek között nevesített börtön vagy fogház végrehajtási fokozat [Bv. tv. 187/A. § (1) bekezdés c) pont] kapcsán annak volt jelentősége, hogy az elítélt a reintegrációs őrizet esedékességekor milyen végrehajtási fokozatban (fegyház, börtön, fogház) tölti a szabadságvesztését, tehát ez esetben nem a bírósági ítéletben meghatározott fokozatot kellett figyelembe venni. Több fegyház fokozatú szabadságvesztésre ítélt is kérte a büntetés-végrehajtási bírótól a reintegrációs őrizet e törvényi feltételének teljesülése érdekében előbb eggyel enyhébb, börtön végrehajtási fokozat kijelölését [Bv. tv. 115. § (1) bekezdés], és amennyiben a kérelem – az elítélt személyiségétől, előéletétől, egészségi állapotától, a szabadságvesztés során tanúsított magatartásától, a kiszabott és a már letöltött szabadságvesztés tartamától, a társadalomba való beilleszkedési képességétől függően – eredményre vezetett, elhárult a törvényi akadály a reintegrációs őrizet alkalmazása elől.

A büntetés-végrehajtási bírói gyakorlat hosszú ideig megosztott volt abban a kérdésben, hogy a szabadságvesztésből – a reintegrációs őrizet törvényi feltételeként a korábbi és a jelenlegi szabályozásban is előírt – letöltendő tartamba [Bv. tv. 187/C. § d) pont] be kell-e számítani az elítélt által előzetes fogvatartásban töltött időt. A jogértelmezési problémát az okozza, hogy a reintegrációs őrizetre vonatkozó normaszöveg [Bv. tv. 187/C. § d) pont] nem tartalmaz a beszámítási kötelezettségre vonatkozó konkrét előírást, szemben az enyhébb végrehajtási fokozat kijelölésére vonatkozó rendelkezéssel [Bv. tv. 115. § (2) bekezdés a) pont], amely kifejezetten nevesíti, hogy az előzetes fogvatartás (őrizet, előzetes letartóztatás) és a házi őrizet tartama beszámít a letöltendő szabadságvesztés kötelezően előírt tartamába. A törvényalkotó szándéka a Bv. tv. 187/A. § (1) bekezdéséből vezethető le: az elítélt a feltételes szabadságra bocsátás esetéessége, illetve ennek kizárása vagy kizártsága esetén a szabadulása előtt reintegrációs őrizetbe helyezhető, márpedig a feltételes szabadsághoz szükséges letöltendő tartamba és a szabadságvesztés tartamába is beszámít az előzetes fogvatartásban és a házi őrizetben töltött idő.

A reintegrációs őrizet alkalmazása nem kizárt olyan elítélt esetében sem, akit folyamatban lévő büntetőügyében nem jogerősen szabadságvesztésre ítélték, vagy aki büntetőeljárás hatálya alatt áll, ugyanakkor a büntetés-végrehajtási bírónak vizsgálnia és értékelnie kell, hogy ilyen kedvezőtlen személyi körülmények mellett biztosítható-e a reintegrációs őrizettel a szabadságvesztés céljának megvalósulása.

Korábban egyes bv. intézetek sajátosan értelmezték a reintegrációs őrizet Bv. tv. 187/E. § (1) bekezdés a) pontjában írt megszüntetési okát (új büntetőügyről érkezik értesítés), és – tudomást szerezve az elítélt folyamatban lévő büntetőeljárásáról – kezdeményezték a

reintegrációs őrizet megszüntetését, vagy ilyen körülmény fennállása esetén eleve nem javasolták a jogintézmény alkalmazását. A büntetés-végrehajtási bírói döntések elvi élel mutattak rá arra, a megszüntetést megalapozó *új büntetőügy* alatt azt kell érteni, ha az elítélt a reintegrációs őrizet hatálya alatt valósít meg újabb bűncselekményt, az ettől eltérő jogértelmezés esetén a törvényalkotó a jogintézmény lehetőségéből a büntetőeljárás hatálya alatt álló elítélteket eleve kizárta volna, miként tette ezt az enyhébb végrehajtási szabályok alkalmazása kapcsán [Bv. tv. 104. § (2) bekezdés g) pont].

## A büntetés-végrehajtási szervek és a bíróság feladatai a reintegrációs őrizettel kapcsolatban

A bv. intézet a reintegrációs őrizet esedékessége előtt három hónappal megvizsgálja, hogy teljesülnek-e a törvényi feltételek, illetve fennállnak-e kizáró okok, és amennyiben nincs törvényes akadály, a reintegrációs tiszt tájékoztatja az elítéltet a jogintézmény alkalmazásának feltételeiről, szabályairól. Amennyiben az elítélt írásban tett nyilatkozatában vállalja a reintegrációs őrizet feltételeit, a bv. intézet – Bv. tv. 96. § (1) bekezdés o) pontja alapján eljáró és javaslattelevi jogosultsággal rendelkező – Befogadási és Fogvatartási Bizottsága meghallgatja az elítéltet, nyilatkoztatja a szabadulást követő terveiről, továbbá felhívja arra, hogy öt napon belül jelölje meg azt a lakást, amely a reintegrációs őrizet végrehajtási helyeként szolgálhat.

A büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelő – az elítélt által megjelölt kapcsolattartóval, rendszerint hozzátartozóval előre egyeztetett időpontban tartott – helyszíni ellenőrzéskor felméri, hogy a megjelölt lakás alkalmas-e az elektronikus távfelügyeleti eszköz telepítésére és működtetésére, ennek során a folyamatos áramellátás megállapítása érdekében kérheti a legutolsó fogyasztói számlakivonat bemutatását is. A felmérés során nem csupán a lakás méretére, elrendezésére, állapotára, állagára vonatkozó körülményeket vizsgálja, hanem az ingatlan környezetét (például vannak-e a közelben üzletek) és tömegközlekedéssel történő megközelíthetőségét is, ezek az adatok ugyanis segítik a büntetés-végrehajtási bírót a reintegrációs őrizet feltételeinek meghatározásában.

A környezettanulmányában büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelőnek fel kell tárnia az elítélt személyi körülményeit, a reintegrációs őrizet végrehajtására kijelölendő lakásban lakóknak az elítélthez fűződő kapcsolatát (például mennyire szorosak a családi kapcsolatok, látogatták-e a bv. intézetben az elítéltet) és az elítéltnak a lakásba történő befogadásához való viszonyulását, a befogadó környezetet, a befogadó környezetnek az elítélt által elkövetett bűncselekményhez való viszonyát, az elítélt baráti- és kisközösségi kapcsolatait, a reintegrációs őrizet során megvalósítandó, visszailleszkedését célzó terveit, továbbá az elítélt visszailleszkedését célzó segítségnyújtási és támogatási igényeket. Csak ezeknek a körülményeknek a feltárását követően foglalhat állást arról, hogy a befogadó környezet megfelelően szolgálja-e az elítélt

társadalmi visszailleszkedését, és hogy a büntetés célja a reintegrációs őrizet alkalmazása esetén megvalósulhat-e. Ha az elítéltnak nem megfelelő a kapcsolata a lakásban lakó hozzátartozóival vagy a családtagok elutasítóak a visszafogadással kapcsolatban, a reintegráció lehetősége nem biztosított. Az elítéltek a társadalmi visszailleszkedést elősegítő szervezetek bevonását rendszerint nem igénylik, a reintegrációhoz a családi támogatást elégségesnek tartják.

A büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelő összegző véleménye a bűnismétlési kockázatok megállapítása érdekében elvégzett kockázatelemzés és kockázatértékelés eredményét is tartalmazza.

A reintegrációs őrizet elrendelésére a bv. intézet tesz előterjesztést a büntetés-végrehajtási bírónak, ezzel egyidejűleg a környezettanulmányt és a lakás alkalmasságának felméréséről készült jegyzőkönyvet is megküldi.

A szabadságvesztés végrehajtása alatt egy alkalommal az elítélt vagy a védője is kezdeményezheti a reintegrációs őrizet alkalmazását. A törvényi feltételek hiánya vagy kizáró okok fennállása esetén a bv. intézet – mellőzve a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelő megkezdését – csak a kérelemre vonatkozó véleményét és az elutasítást célzó javaslatát küldi meg a büntetés-végrehajtási bírónak, aki viszont ilyen esetben is előírhatja a lakás alkalmasságának a felmérését és a környezettanulmány elkészítését, ha úgy ítéli meg, hogy a reintegrációs őrizet törvényi feltételei fennállnak.

Amennyiben megjelölt lakás az elektronikus távfelügyeleti eszköz elhelyezésére alkalmatlan, vagy a befogadói nyilatkozatot visszavonták, az elítélt egy alkalommal másik lakást jelölhet meg, ilyenkor az alkalmasság felmérését követően a bv. intézet e lakás vonatkozásában teszi meg az előterjesztését. Ha az elítélt nem tud más lakást megjelölni, vagy a másodikként megjelölt lakás is alkalmatlan a távfelügyeletre, a bv. intézet nem tesz előterjesztést a reintegrációs őrizet alkalmazására.

A reintegrációs őrizet elrendeléséről annak a bv. intézetnek a székhelye szerint illetékes büntetés-végrehajtási bíró dönt, ahol a szabadságvesztést végrehajtják. A reintegrációs őrizet alkalmazása iránti előterjesztés vagy kérelem bíróságra érkezését követően a büntetés-végrehajtási bíró – a törvényi feltételek kapcsán – először megvizsgálja az elítélt előéletét, a bűncselekmény jellegét, a szabadságvesztés tartamát, a végrehajtási fokozatot, az esetleges kizáró okokat (végrehajtásra váró szabadságvesztés, megszakított előzetes letartóztatás), valamint azt, hogy a reintegrációs őrizet esedékességéig az elítélt kitölti-e a törvényben meghatározott tartamot. A módosítás következtében 2017. január 1-jét figyelembe kell vennie azt is, hogy az elítélt a bűncselekményt szándékosan vagy gondatlanul követte-e el, a szándékos bűnelkövető visszaesőnek minősül-e.

A törvényben előírt feltételek fennállása esetén a büntetés-végrehajtási bíró meghallgatja az elítéltet, ennek során nyilatkoztatja a családi körülményeiről, a befogadó környezetéről, a reintegrációs őrizet hatálya alatti terveiről, és amennyiben e jogintézmény alkalmazásával biztosítva látja a szabadságvesztés céljainak megvalósulását, elrendeli a reintegrációs őrizetet,



kijelöli az elítélt tartózkodási helyéül szolgáló lakást, egyben meghatározza, hogy a lakást milyen célból (különösen a mindennapi élet szokásos szükségleteinek biztosítása, munkavégzés, oktatásban, képzésben való részvétel vagy gyógykezelés céljából) és mennyi időre hagyhatja el. A törvényi feltételek hiánya vagy kizáró ok fennállása esetén a büntetés-végrehajtási bíró – az elítélt meghallgatása és érdemi vizsgálat nélkül – iratok alapján dönt az előterjesztés vagy a kérelem elutasításáról.

A reintegrációs őrizet elrendeléséről szóló büntetés-végrehajtási bírói határozat beérkezése után a fogva tartó bv. intézet előkészíti az elítélt szabadon bocsátását. Ha a kijelölt lakás más bv. intézet illetékességi területén van, a szabadítás elvégzése céljából az elítéltet átszállítják a reintegrációs őrizet végrehajtási helyeként kijelölt lakás helye szerint illetékes megyei (fővárosi) bv. intézetbe.

Az elítéltre az elektronikus távfelügyeleti eszközt (nyomkövetőt) a szabadon bocsátó bv. intézetben a parancsnok által kijelölt és erre kiképzett személy helyezi fel. Ezt megelőzően az elítéltet részletesen tájékoztatják az eszköz használatának szabályairól, annak működőképessége fenntartása érdekében elvégzendő feladatairól, az együttműködési kötelezettségéről, a kártérítési felelősségéről, továbbá a reintegrációs őrizet végrehajtását érintő esemény bekövetkezése esetén a bv. intézettel vagy a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelővel történő kapcsolatfelvétel módjáról. Csak e tájékoztatást, illetőleg az eszköz sikeres aktiválását követően kerül sor az elítélt szabadon bocsátására.

A reintegrációs őrizetben hatálya alatt álló elítélt távfelügyeletével kapcsolatos feladatokat a szabadon bocsátó bv. intézet technikai központja (intézeti ügyelet) és a BVOP e célra létrehozott országos felügyeleti központja (távfelügyeleti központ) a rendőrség által biztosított hozzáféréseken keresztül látja el. Ha az elítélt a magatartási szabályokat megszegi (például a lakást engedély nélkül elhagyja, a büntetés-végrehajtási bíró által engedélyezett úti céltól eltér, illetve az előírt időben nem tér vissza a lakásába) vagy a távfelügyeleti eszköz nem rendeltetésszerűen működik, és az eszköz jelzésének értékelése alapján az véleményezhető, hogy az elítélt – abból a célból, hogy reintegrációs őrizet hatálya alól magát kivonja – az eszközt magáról eltávolította, megrongálta, megsemmisítette vagy használhatatlanná tette, az intézeti ügyelet haladéktalanul értesíti az ingatlan területi elhelyezkedése szerint illetékes rendőr-főkapitányságot. Amennyiben a rendőrség visszajelzése alapján megerősítést nyer, hogy az elítélt megszökött, a magatartási-, illetve az elektronikus távfelügyeleti eszköz alkalmazásának szabályait megszegte, az eszközt megrongálta vagy használhatatlanná tette, a bv. intézet haladéktalanul kezdeményezi a büntetés-végrehajtási bírónál a reintegrációs őrizet megszüntetését.

A bv. intézeti távfelügyelet mellett a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelő is rendszeresen (legalább havonta) ellenőrzi az elítélt magatartását, a büntetés-végrehajtási bíró által meghatározott szabályoknak és a jeladó alkalmazásával kapcsolatos előírások megtartását, továbbá a reintegrációs folyamat előrehaladását (erről értékelő jelentést is készít). Ennek keretében adatokat gyűjt az elítélt közvetlen lakókörnyezetében, a munkahelyén vagy az



által látogatott oktatási intézményben, de folyamatosan figyelemmel kíséri az elítélt kisközösségi-, családi-, illetve baráti kapcsolatait is, értékeli az azokból eredő, esetlegesen bűnismétléshez vezető veszélyforrásokat. Tanácsadás keretében támogatást is nyújthat az elítélt sikeres visszailleszkedésének elősegítésére.

A reintegrációs őrizet elrendelése után is előállhat olyan helyzet, hogy a kijelölt lakás a távfelügyeletre alkalmatlanná válik (például megszűnik az áramellátás) vagy a befogadói nyilatkozatot visszavonják, az elítélt egy alkalommal ilyen esetben is megjelölhet egy másik lakást. Ha a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelő felmérése alapján ez a lakás megfelel a feltételeknek, a bv. intézet előterjesztés tesz a reintegrációs őrizet végrehajtási helyének megváltoztatása iránt, ellenkező esetben (az elítélt nem tud másik lakást megjelölni, a másodikként megjelölt lakás is alkalmatlan távfelügyeletre), a bv. intézet előterjesztésére a reintegrációs őrizetet a büntetés-végrehajtási bíró megszünteti.

*Az elítélt vagy a védő kérelmére* a büntetés-végrehajtási bíró a reintegrációs őrizet elrendeléséről szóló határozatnak a lakás kijelölésére, valamint a lakás elhagyásának feltételeire vonatkozó részét megváltoztathatja, vagy eseti jelleggel engedélyezheti az elítélt meghatározott célból történő eltávozását. A reintegrációs őrizet tartama alatt személyi körülményekben bekövetkező változások (például munkaidő módosítása vagy új munkahelyen elhelyezkedés, családtag betegsége, orvosi kezelés szükségessége) és a különféle családi események miatt az elítéltek többször kérik a lakás elhagyása korábban meghatározott feltételeinek állandó vagy eseti jellegű megváltoztatását, a Fővárosi Törvényszéken e kérelmekről az önálló hatáskörben eljáró bírósági titkárok döntenek.

A gyakorlat hamar rávilágított arra, hogy a kérelem előterjesztésére jogosultak köre a törvényben hiányosan került meghatározásra, gyakran előfordul ugyanis, hogy a reintegrációs őrizet eseti jellegű feloldását a hatóságok (bíróság, ügyészség, rendőrség) vagy az elítélt felügyeletét ellátó bv. szervek (bv. intézet, büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelő) indítványozzák, például olyan esetekben, amikor az elítéltet tanúként vagy folyamatban lévő ügyében terheltként kívánják kihallgatni, az elítélt kórházi kezelésre szorul, vagy a közeli hozzátartozója elhunyt és azzal kapcsolatban kell intézkednie. A Bv. tv. 61/A. § (6) bekezdése nem teszi lehetővé a hivatalból történő eljárást, ennek ellenére a büntetés-végrehajtási bírák (bírósági titkárok) ilyen kezdeményezések esetén is megváltoztatják a reintegrációs őrizetet elrendelő határozatban előírt szabályokat.

Amennyiben az elítélt a feltételes szabadságra bocsátásból nincs kizárva, és azt az esedékessé válásakor a büntetés-végrehajtási bíró – a bv. intézet előterjesztése alapján – engedélyezi, a feltételes szabadságra bocsátást elrendelő határozatban megjelölt napon a reintegrációs őrizet megszűnik. Ez esetben a reintegrációs őrizet lejáratí napja a feltételes szabadságra bocsátás esedékessége napját megelőző nap, amely viszont problémákat vethet fel, ugyanis a reintegrációs őrizet megszűnésekor a távfelügyeleti eszközt le kell venni az elítéltről, az addig szabadon lévő és a következő naptól már feltételes szabadságra bocsátott elítélt bv.

intézeti befogadására viszont értelemszerűen nem kerül sor. Így van egy átmeneti időtartam (néhány óra), ami alatt az elítélt – a bv. szervek felügyelete nélkül – szabadon van (már nincs reintegrációs őrizetben, de még nem áll feltételes szabadság hatálya alatt), noha ez az időtartam a szabadságvesztésbe beszámít.

A feltételes szabadságra bocsátás mellőzése esetén, a büntetés-végrehajtási bíró megszünteti a reintegrációs őrizetet, és megteszi a szükséges intézkedéseket a szabadságvesztés fennmaradó részének a letöltése érdekében.

A feltételes szabadságra bocsátásból eleve kizárt elítélt esetében a reintegrációs őrizet lejáratí napja a szabadságvesztés utolsó napjával egyezik meg.

A reintegrációs őrizet megszűnése napján a távfelügyeletet meg kell szüntetni, ezért az elítéltnak meg kell jelennie a reintegrációs őrizet utolsó napján az öt korábban szabadító bv. intézetben az elektronikus távfelügyeleti eszközök leadása és a szabaduló igazolás átvétele céljából. Ha nem jelenik meg, a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelő vagy a rendőrség keresi fel az elítéltet a távfelügyeleti eszköz eltávolítása és átvétele céljából.

## Jogértelmezési problémák a reintegrációs őrizet célja vonatkozásában

A jogintézmény tényleges céljával kapcsolatban a mai napig bizonytalanság mutatkozik a büntetés-végrehajtási bírói gyakorlatban. Országos szinten jelentős különbségek tapasztalhatóak az egyes határozatokban a reintegrációs őrizet hatálya alatt álló elítélt mozgási szabadsága korlátozásának mértékében, illetve abban, hogy a büntetés-végrehajtási bírák milyen okok (úti célok) miatt és mennyi időre akceptálják a kijelölt lakás elhagyását.

A reintegrációs őrizet hatálya alatti elítéltek mozgási szabadsága szigorúbb korlátozásának hívei azzal érvelnek, hogy a szabadságvesztés tartamába a reintegrációs őrizet tartama beszámít és az új jogintézmény – a személyi szabadság teljes elvonásával járó bv. intézeti végrehajtáshoz képest – eleve kedvezőbb élethelyzetet teremt az otthonukba távozó elítéltek számára, így a társadalom védelme érdekében szükség van erős korlátok alkalmazására. Az elítélt túlzottan szabad mozgása ellenkezik a szabadságvesztés céljaival, sértheti a szabadságvesztésre ítélt bűnelkövető szűkebb- és tágabb lakókörnyezetében élők igazságérzetét, csökkentheti az igazságszolgáltatás működésébe vetett bizalmat, egyben megnehezítheti az elítélt mozgásának technikai ellenőrzését. A lakás elhagyásának törvényben meghatározott céljai túlnyomórészt megegyeznek a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (Be.) 138. § (1) bekezdésében a házi őrizet kapcsán írt úti célokkal.

A törvényalkotónak a reintegrációs őrizet céljára vonatkozó szándéka – az intézmény megnevezésén túl – a konkrét normaszövegben nem jelenik meg. A Bv. tv. a feltételek körében rendelkezik arról, hogy az intézmény alkalmazása nem kerülhet szembe *a szabadságvesztés céljaival* [Bv. tv. 187/A. § (1) bekezdés], továbbá akként definiálja a jogintézmény

lényegét, hogy a reintegrációs őrizet az elítélt szabadságának teljes elvonását megszünteti, de mozgási szabadságát és a tartózkodási helye szabad megválasztásának jogát korlátozza [Bv. tv. 187/A. § (3) bekezdés].

A „szabadságvesztés célja” kifejezést a Bv. tv. és a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) nem használja, a Btk. 79. §-a valamennyi büntetésre vonatkozóan határoz meg célokat (a társadalom védelme érdekében a generális és speciális prevenció). Ennek ellenére a szabadságvesztés tényleges céljai a Bv. tv. egyéb rendelkezéseiből levezethetők: a szabadságvesztés *végrehajtásának* célja az ítéletben meghatározott joghátrány érvényesítése, valamint a végrehajtás alatti reintegrációs tevékenység eredményeként annak elősegítése, hogy az elítélt szabadulása után *a társadalomba sikeresen visszailleszkedjen* és a társadalom jogkövető tagjává váljon [Bv. tv. 1. § (2) bekezdés a) pont]. A büntetések végrehajtásának rendjét úgy kell kialakítani, hogy az a büntetésben megnyilvánuló joghátrányon, illetve a megelőzést szolgáló rendelkezések érvényesítésén túl *elősegítse az elítélt társadalmi visszailleszkedését* és a jogkövető magatartás kialakítását [Bv. tv. 83. § (1) bekezdés].

Az új jogintézmény célja hangsúlyosan nyilvánul meg a törvényjavaslat indoklásában: „A reintegrációs őrizet jogintézményének bevezetésével a büntetés-végrehajtás eszköztára jelentősen bővül a progresszív szabadságelvonás, a normalizáció és a sikeres társadalmi visszailleszkedés elősegítése tekintetében. (...) A társadalmi visszailleszkedés ilyen módon lépcsőzetesen valósul meg, a teljes szabadságelvonás és a felelős önálló életvezetés közé belép egy az állami szervek által felügyelt életszakasz, amely legfeljebb hat hónapig tarthat. Ebben az időszakban az elítélt biztosíthatja önálló megélhetését, munkát kereshet és vállalhat, tanulmányokat folytathat, újraalakíthatja és erősítheti családi, társadalmi kapcsolatait. (...) Alapvető fontosságú a feltételes szabadságtól elhatárolni a reintegrációs őrizetet. A feltételes szabadság egy büntető anyagi jogi intézmény, amelynél a szabadságvesztés végrehajtása során tanúsított magatartás alapján a bíróság eltekint a büntetés meghatározott részének végrehajtásától. Ezzel szemben a reintegrációs őrizet tartama alatt a büntetés végrehajtása folyamatos, de annak módja a progresszivitás és normalizáció követelményének megfelelően a szabad élethez jobban igazodik. Hatékony eszköz lehet a jelenlegi, kétpólusú rendszert kiegészítve, ahol az elítélt vagy teljes izolációban (bv. intézetben van), vagy teljesen szabadon, időszakos ellenőrzés mellett (feltételes szabadság).”

Jogalkalmazóként nem csak a törvény rendelkezéseit, hanem a szabályozás célját is szem előtt kell tartani a reintegrációs őrizet feltételeinek meghatározásakor, és azt sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a társadalomra kevésbé veszélyes bűnelkövetőknek a szűkebb- vagy tágabb lakókörnyezetükben való ismételt megjelenése rendszerint nem okozhat komolyabb feszültségeket.

A törvény a reintegrációs őrizet szabályainál – a büntetőeljárásban más funkciót betöltő házi őrizethez képest – valóban csak a munkavégzés, illetőleg az oktatásban (képzésben) való részvétel lehetőségének biztosításával határozza meg tágabban a végrehajtás helyéül szolgáló ingatlan elhagyásának céljait. Ennek ellenére a két jogintézmény összevetése, illetőleg a ha-

sonló szabályozásból bárminemű következtetés levonása azért veszélyes, mert a reintegrációs őrizet célja a társadalomba való sikeres visszailleszkedés elősegítése, míg a házi őrizetnek a szökés, elrejtőzés, a bizonyítás megghiúsításának, nehezítésének vagy a bűnismétlésnek a megakadályozása. Megjegyzendő, hogy a munkavégzés vagy az oktatásban való részvétel lehetősége – eleve – a kijelölt lakás napi rendszerességű és hosszabb tartamú elhagyását feltételezi.

A távfelügyelet szervezésében és irányításában közreműködő bv. intézeti vezetők jelzése szerint a folyamatos ellenőrzésének akkor sincs technikai akadálya, ha a lakását engedéllyel elhagyó elítélt állandó mozgásban van, például soförként, ügynökként, motoros futárként dolgozik, és ez feltételezi a területileg szabadabb helyváltoztatás lehetőségét. Az ilyen jellegű munkakörben elhelyezkedni kívánó elítéltek kérelmei a kezdeti időszakban többnyire elutasításra kerültek, azonban a bírói gyakorlat változik, egyrészt az előbbieken hivatkozott jelzések miatt, másrészt arra tekintettel, hogy a reintegráció sikerének egyik, és talán a legfontosabb kulcsa a biztos egzisztenciális körülmények megteremtése, a rendszeres jövedelem biztosítása.

Hangsúlyozni kell azt is, hogy a Bv. tv. 187/A. § (4) bekezdése az „úti” célokat példálózó jelleggel sorolja fel (ezt támasztja alá a különösen szó beiktatása), ebből következően a büntetés-végrehajtási bíró nem csak a mindennapi élet szokásos szükségleteinek biztosítása, munkavégzés, oktatásban vagy képzésben való részvétel, gyógykezelés céljából engedélyezheti a kijelölt lakás elhagyását, hanem bármilyen más célra is. Ezzel szemben a bírósági gyakorlat a reintegrációs őrizet engedélyezése és a feltételek megváltoztatása kapcsán sok esetben csak a normaszövegben felhívott célokat veszi alapul, és annak ellenére elutasító a kérelmekben szereplő egyéb okok – így például egyházi intézmény látogatása, sportolás, családi vagy kulturális eseményeken való részvétel – tekintetében, hogy a szabadságvesztés végrehajtása során a bv. intézetben is lehetővé kell tenni az elítélt művelődését, sportolását és vallásgyakorlását, továbbá elő kell segíteni az elítélt számára a családi- és egyéb kapcsolatai fenntartását, fejlesztését [Bv. tv. 164. §]

Azok a bírósági határozatok, amelyek csak a munkát végző vagy oktatás részt vevő elítéltek számára engedélyezik a lakás rendszeres és hosszabb időtartamra történő elhagyását, nem veszik kellő súllyal figyelembe, hogy az elítéltek eltérő szociális- és egzisztenciális helyzete, kapcsolatrendszere, egészségi állapota, illetve lakóhelye nagymértékben befolyásolhatja a munkavállalási- vagy képzési lehetőségeket. Az elítélt számára a kijelölt lakás elhagyását heti két alkalommal három-négy órára engedélyező büntetés-végrehajtási bírói döntések továbbra is a házi őrizet szigorúságával korlátozzák az elítélt mozgási szabadságát, ez viszont ellentétes a reintegrációs őrizetnek az elítélt társadalomba való visszailleszkedésének elősegítésére, a családi- és egyéb kapcsolatok újraépítésére vagy erősítésére irányuló funkciójával.

A fentiekben írtakra tekintettel a kijelölt lakás elhagyásának okai és időtartama meghatározásakor figyelmet kell fordítani az intézmény nevében is megjelenő célra. Már a reintegrációs őrizet elrendeléséről történő döntés előtti meghallgatáson alaposan fel kell tárnai az elítélt életviszonyait (családi körülmények, felügyeletre-, segítségre- vagy támoga-

tásra szoruló gyermekek és egyéb hozzátartozók, egészségi állapot, szakorvosi vagy fogorvosi kezelés szükségessége, munkalehetőségek és azok jellege), az egyéni szükségleteit (vallásgyakorlás, sportolás, a reintegrációs őrizet tartama alatt esedékes családi események), ugyanis a kijelölt lakóingatlanak a törvényben nem nevesített célok miatt történő elhagyása (például a gyermekek óvodába vagy iskolába kísérése, idős szülő ápolása és segítése, vallási szertartáson való részvétel) is összhangban van a jogintézmény céljával.

Az esetleges visszaélések elkerülése érdekében a büntetés-végrehajtási bírák (bírószobák) a reintegrációs őrizet feltételeinek megváltoztatására irányuló kérelmek kapcsán vizsgálják azt is, hogy az elítélt által közölt adatok megegyeznek-e a korábban beszerzett információkkal, a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelő környezettanulmányában foglaltakkal (például van-e az elítéltnél a felügyeletére szoruló kiskorú gyermeke, dolgozik-e a házastársa). Új körülményre hivatkozás esetén ellenőrizhetik az adatok hitelességét (például előírják a munkaszerződés és munkaköri leírás csatolását, lekérlik a munkáltatóra vonatkozó cégdokumentumokat, megkeresik a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelőt a munkahely ellenőrzésére), továbbá előírhatják az engedélyezés alapjául szolgáló tények utólagos igazolását (például orvosi kezelésen vagy vizsgán való megjelenés esetén).

A normaszöveg szerinti *a mindennapi élet szokásos szükségleteinek biztosítása* körébe tartozó úticélok esetében – a félreértések elkerülése érdekében – célszerű lehet az elítélt számára is érthető fogalmak (például a család szükségleteit biztosító bevásárlás, hivatalos ügyek intézése) alkalmazása.

A reintegrációs őrizet eredményes végrehajtása érdekében a büntetés-végrehajtási bíró – az elítélt által elkövetett bűncselekmény jellegétől vagy az elkövetés körülményeitől függően – speciális magatartási szabályokat is meghatározhat, ennek keretében megtilthatja az elítélt számára meghatározott helyek látogatását (például szórakozóhelyek, sportrendezvények), bizonyos személyekkel történő kapcsolattartást (például korábbi bűntársak) vagy szeszes ital fogyasztását. Nem helyes viszont e magatartási szabályok automatikus, az egyéniesítés követelményét figyelmen kívül hagyó alkalmazása, így például a hozzátartozókon kívüli látogatók fogadásának megtiltása, amely egyébként valóban indokolt lehet kábítószer-kereskedelem miatt elítélt bűnelkövető esetén. Ilyen jellegű tiltás általános alkalmazása nincs ugyanis összhangban az elítélt számára a bv. intézetben töltött szabadságvesztés során is biztosított, a személyek köre tekintetében nem korlátozott kapcsolattartással, illetőleg a Bv. tv. 83. § (6) bekezdésében a családi-, személyes- és társadalmi kapcsolatok létesítésének, fenntartásának, illetve fejlesztésének biztosítása kapcsán írt rendelkezéssel sem.

## A reintegrációs őrizet jogintézménye sikerességének a kérdése

A reintegrációs őrizet céljainak komplexitása miatt nehéz egyértelmű, egyben a jövőre is érvényes választ adni arra a kérdésre, hogy az elmúlt másfél év alatt a büntetés-végrehajtás új eszköze beváltotta-e a hozzá fűződő reményeket.

A törvényi feltételek és kizáró okok meghatározása folytán a végrehajtható szabadságvesztést töltő elítéltek viszonylag szűk körére alkalmazható jogintézmény nem alkalmas a börtönsúfoltság jelentős mértékű csökkentésére. Ezt támasztja alá, hogy a 13250 szabadságvesztést töltő elítélthez (2016. június 30-i adat, Börtönstatisztikai Szemle 2016/2.) viszonyítva 2016. szeptember 20-ig mindössze 512 elítélt vonatkozásában került sor a reintegrációs őrizet elrendelésére.

A reintegrációs őrizet lehetőségének – 2017. január 1-jei hatállyal – a visszaesőnek nem minősülő bűnismétlőkre történő kiterjesztése hordoz bizonyos kockázatokat az eredményesség szempontjából, de az eddigi tapasztalatok szerint az elítéltek többsége a büntetés-végrehajtási bírák által meghatározott magatartási szabályokat és az elektronikus távfelügyeleti eszköz alkalmazására vonatkozó előírásokat betartotta. 2016. szeptember 20-ig csak tíz elítélt esetében került sor a reintegrációs őrizet megszüntetésére különböző okok miatt (magatartási szabályok megsértése, új büntetőeljárás indulása, fogolyszökés).

A szabadságelvonás tartamának csökkentésével nyilvánvalóan elősegíthető a szabadságvesztésre ítélték társadalomba történő sikeres visszailleszkedése, de csak a későbbiekben elvégzendő kutatások adhatnak választ arra a magyar büntetés-végrehajtási rendszer szempontjából lényeges kérdésre, hogy a jogintézmény valóban alkalmas lesz-e a büntetés céljának, a bűnelkövető jövőbeni jogkövető magatartásának elérésére.

A reintegrációs őrizetre vonatkozó fontosabb jogszabályok és jogszabályhelyek a következők:

- Bv. tv. 61/A-D. §, 187/A-E. §-a,
- a szabadságvesztés, az elzárás, az előzetes letartóztatás és a rendbírság helyébe lépő elzárás végrehajtásának részletes szabályairól szóló 16/2014. (XII.19.) IM rendelet 136/A-F. §-ai,
- a Párfogó Felügyelői Szolgálat tevékenységéről szóló 8/2013. (VI.29.) KIM rendelet 62/A. § (3a)-a, a 62/C. §-a,
- a szabadságvesztés és az elzárás kezdő és utolsó napjának megállapításáról szóló 9/2014. (XII.12.) IM rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontja és a 9/A. §-a,

- a fogvatartott személy esetében a büntetőeljárás lefolytatása során, továbbá a büntetőügyekben hozott határozatok végrehajtása során a bíróságokra és egyéb szervekre háruló feladatokról szóló 11/2014. (XII.13.) IM rendelet 46/A. §-a,
- az elektronikus távfelügyeleti eszköz működését biztosító rendszer létesítésének és üzemeltetésének, az elektronikus távfelügyeleti eszköz alkalmazásának, továbbá a büntetés-végrehajtási szervezet, valamint a a rendőri szerv ezzel kapcsolatos feladatanak részletes szabályairól szóló 10/2015. (III.30.) BM rendelet.